

VOLÁNÍ K AGONII

DAVID WILKERSON

(USA, New York, září 2002)

Chtěl bych dnes mluvit o volání k agonii. Otevřete si, prosím, své Bible v první kapitole Nehemiáše. Můžete si Bibli nechat otevřenou, budeme se k jednotlivým veršům této kapitoly postupně vracet.

Víte, není pro mě snadné kázat toto slovo. Moje vlastní tělesnost mi říká, že kážu příliš těžké slovo. Proto jsem se i v posledních měsících ptal Hospodina: „Bože, nemohl bys mi prosím dát radostnější kázání?“ „Nemohu,“ zněla odpověď. Bůh možná toto slovo mluví ke mně, a není pro některé z vás. Ale je to slovo o volání k agonii.

Modlitba: Pane, jestli mi nepomůžeš, nebudu schopen toto slovo předat. Pane, jsem již starý na nějaké hry nebo bláznovství. Jsem také unavený z řečnění, všeho toho nesmyslného řečnění, které nikdy nezpůsobuje změnu. Pane, prosím, pomoz mi. Pomoz mi!

Bratří, už jsem přesycený kázání o probuzení a vylití Ducha svatého. Tuto rétoriku poslouchám již posledních 50 let a je to opravdu jenom rétorika. Nemá vůbec žádný význam. Mám dost toho, jak slýchám lidi mluvit o tom, že chtějí, aby jejich milovaní byli spaseni. Jsem unaven z toho, když lidé říkají, že je znepokojuje jejich manželství, a je to stále jenom řečnění. Prázdna rétorika. Nepotřebuji slyšet o tom, jak nemorální je Amerika, jak bezbožná je naše společnost, jak zkorumpované jsou naše obchodní vztahy. Obtěžuje mne poslouchat řeči o tom, že islám nabývá na síle a křesťané ztrácí vliv. I mluvení o tom, jak je církev mrtvá, je rétorika. Zbytečná rétorika. Konference, které pořádáme, aby daly návod, „jak na život“, jsou zbytečné a ničeho nedosáhnou. Mluvíme o tom, jak žít, jak zbudovat větší církev anebo jak se natáhnout ke ztraceným. Jak zlepšit náladu ve shromáždění nebo jak ovlivnit svět v této době počítačů. Když se dívám na dnešní církve, jediné, co vidím, jsou vynálezy kazatelů, nápady člověka. Většinou nemají žádnou moc a ani žádný vliv na svět.

Vidím stále více světa, který ovlivňuje církev, namísto církve, která ovlivňuje svět. Vidím, jak světská hudba zachvacuje Boží dům. Božího

domu se zmocňuje zábava. Zaměření na zábavu se stalo v Božím domě posedlostí. Lidé nenávidí výstrahy a poučování. Nikdo již nechce slyšet napomínání. Kolik znáte shromáždění, ve kterých by Boží duch pracoval tak intenzivně, že si začnete okamžitě uvědomovat svoje hříchy? Že se vám vaše hříchy promítnou před očima a ve stejném okamžiku si uvědomíte Boží slitování a milost? Kdy jste naposled byli v církvi, kde by Boží lid ležel na svých tvářích před Pánem a měl takovou starost a byl v takové agonii, že i mladí lidé by padali na své tváře a volali k Bohu, protože by cítili usvědčení Božího ducha? V kolika církvích jste v poslední době slyšeli Boží slovo, které tak hořelo ve vašich duších, že jste věděli, že pochází přímo z nebe od Pána? Doufám, že to slovo slyšíte tady.

Co se stalo s agonii v Božím domě? Co se stalo s agonii ve službě pro Pána? Existují slova, která se v dnešní době „opatrnosti“ již nekážou. Neuslyšíte je. Víte, agonie znamená obrovskou bolest a znepokojení. Emoce jsou v té chvíli rozrušeny do té míry, že to přináší pocit bolesti. Citelná, hluboká vnitřní bolest, která pramení ze situací kolem nebo i ve vás. Agonie. Hluboká bolest. Hluboký zármutek. Agonie Božího srdce.

Přivykli jsme naší náboženské rétorice a povídání si o „probuzení“. Ale stali jsme se tak pasivními! Naše „probuzení“ nebo „povzbuzení“ trvají tak krátce. Bohu slibujeme, že se již nikdy nevrátíme ke své pasivitě. A velmi rychle, někdy dokonce jen v průběhu několika týdnů nebo měsíců, se vrátíme do pasivity, a dokonce větší než na začátku. Mluvím z vlastní zkušenosti. Při našem „probuzení“ říkáme: „Bože, tentokrát ses mně dotkl do konce života. Už nikdy nebudu stejný jako dřív.“ Ale chováme se jako ohňostroj. Jsme opravdu hlasití, uděláme rámus a potom hned zhasneme.

Víte, každá opravdová zanícenost je zrozena z agonie. Každé opravdové zanícení pro Krista se rodí ze křtu agonii. Když budete hledat v Božím slově, zjistíte, že kdykoliv Bůh potřeboval vyřešit beznadějnou situaci, vyhledal muže, který se modlil, a vnořil ho do vod agonie. Bůh s tímto člověkem sdílel svou vlastní agonii. Bůh hleděl na to, co se dělo Jeho církvi a Božímu lidu. Vyhledal proto muže, který se opravdu k Němu modlil, a ponořil ho do agonie. Najdete to i v knize proroka Jeremiáše. Jeruzalém leží v troskách. Jeruzalém, ústřední bod Boží pozornosti. Boží svaté město leží v troskách a oplývá nepravostí. Manželství s pohany, zotročování vlastních lidí. Boží dům pošpiněn a poskvrňován. Nejvyšší kněz, kterého dosadili pohanští hodnostáři.

Může Bůh s takovou situací vůbec nějak naložit? Jak může obnovit ruiny Jeruzaléma? Co vůbec Bůh udělá a jak to chce udělat?

Možná to na první pohled není tak zjevné, ale i my se nacházíme ve stejné situaci. A situace, ve které se nacházíme, je dokonce mnohem horší. Bible prorokuje o čase, ve kterém lidé budou horší a horší. Tato doba již přišla. Církev je nyní poskvřena pedofilií. Zneužívání dětí, incest a cizoložství jsou tak časté! Náš národ překypuje pornografií do té míry, že dokonce i okolní národy jsou z toho v rozpacích. Letos na filmovém festivalu v Cannes představili nový film, který by brzy měl přijít do kin. Noviny New York Times psaly, že v tomto filmu mají třinácti, čtrnáctileté děti sex s dospělými. A o tomto filmu je přitom známo, že je pýchou letošního festivalu. Míra nespravedlnosti je již opravdu vrchovatá. Amerika si ale tento úpadek zaslouží. Toto zpuštění a morální úpadek ničí i Boží dům. Jak jinak můžete vysvětlit, že tolik křesťanů jde domů a dívá se na HBO. Tento program jsem sice nikdy neviděl, protože nemám televizi, ale četl jsem o něm v novinách New York Times. Na HBO se křesťané dívají na seriál, který se jmenuje „Sopranovci“. Jde o mafiánskou rodinu. Zabíjejí, vraždí, mají převrácené vztahy, lžou. Je to špinavá mafie. A v USA si milióny křesťanů povídají o tom, jaký bude další díl Sopranovců. Jsou na tom opravdu závislí. Závislí! Dokonce vím, že je to nejoblíbenější seriál některých z vás, kteří mě teď posloucháte. Dnes večer jste sem přišli, pozvedali jste ruce a zpívali jste. Měli jste se tu dobře. Uvědomujete si ale vůbec, že jste se dívali na takovou špinu?

Milovaní, věřím v Boží lásku. Kázal jsem milost, slitování a lásku. Boží zákon lásky. Věřím, že bychom měli kázat Boží dobrotu a trpělivost. Ale problém je, že mnohé zástupy jsou falešně naplňovány kázáními, která je ujišťují, že jsou v pořádku. Existují totiž lidé, kteří proměňují Boží milost na chlípnost. Jsme jako Izraelci, kteří říkali správná slova, ale pohleďte, co na to řekl Bůh:

„Uslyšev pak Hospodin hlas řečí vašich, když jste mluvili ke mně, řekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas řeči lidu tohoto, kterouž mluvili tobě. Cožkoli mluvili, dobřeť jsou mluvili. Ó kdyby bylo jejich srdce takové, aby se báli mne a ostríhali přikázání mých po všeliký čas, aby jim dobře bylo i synům jejich na věky!“ (Deut 5:28-29)

„Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se měsíce Kislev léta dvadecátého, když jsem byl na hradě Susan, že přišel Chanani, jeden z bratří mých, s některými muži z Judstva. Kterýchžto vzeptal jsem se na

Židy, na ostatky pozůstalé z zajetí a na Jeruzalém. I řekli mi: Ostatkové ti, kteříž pozůstali z zajetí tam v té krajině, jsou u velikém nátisku a v pohánění, nadto i zed Jeruzalémská rozbořena jest, a brány jeho ohněm zkaženy. Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílil za několik dní, a postil jsem se, i modlil před Bohem nebeským.“ (Neh 1:1-4)

To je to slovo. Ze zničeného Jeruzaléma přišli k Nehemiášovi lidé, kteří mu řekli, že Jeruzalém je zbořen. Jeho zdi jsou zbořeny. Víte, jsem přesvědčen, že muži, kteří přišli k Nehemiášovi, byli dobří muži. Neměli ale vůbec představu o tom, jak Bůh bude s touto situací jednat. Nevěděli, jak Bůh obnoví toto zpustošení. Neměli ani nejmenší představu o tom, co Bůh udělá. Neměli v sobě volání, aby vnímali zkázu a zlomenost, zoufalství a beznaděj.

Verš 4: *„Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna, plakal jsem a kvílil za několik dní, a postil jsem se, i modlil před Bohem nebeským.“*

Vidíte? Bůh našel muže, který se modlil. Tohoto člověka pokřtil ve vodách agonie.

Verš 6: *„...já se modlím před tebou nyní dnem i nocí za syny Izraelské, služebníky tvé, a vyznávám hříchy synů Izraelských, jimiž jsme hřešili proti tobě. Já také i dům otce mého hřešili jsme.“*

Nehemiáš nebyl kazatelem, byl to člověk, který měl své povolání. Byl královským číšníkem. Žil v pohodlí na královském dvoře. Ale byl to člověk, který se modlil. A Bůh našel muže, který byl schopen udělat víc, než jenom chvilkově citově vzplanout. Bohu nezáleželo na rozohnění, které za krátkou dobu zase uhasne. Nehemiáš řekl: *„Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna, plakal jsem a kvílil za několik dní, a postil jsem se, i modlil před Bohem nebeským.“* Když jsem uslyšel... Proč ostatní lidé, kteří přinesli zprávy, také nevolali k Bohu? Vždyť také byli Boží muži. Později byl Nehemiášův bratr dokonce vládcem města. Proč tito muži neměli správné řešení? Proč si Bůh nepoužil tyto muže ke zbudování Jeruzaléma? Proč tito muži neměli slovo od Pána? Protože v nich nebyla ani známka agonie! Žádný zármutek! Ani jediné slovo upřímné modlitby! Jeruzalém je úplně v troskách – to je vše, co viděli. Zajímají vás dnes věci, které se dějí v církvi? Zajímá vás, že Bohem ustanovená církev je nyní provdaná za svět? Že v americkém národě je chlad a apatie?

V poslední době vidím tolik známých, kteří jeden po druhém odcházejí a stávají se pasivními. Odcházejí do církví, kde uslyší příjemná

kázání. Nemají už totiž zájem o slovo nápravy. A jsou to přitom někteří z mých nejbližších přátel! Vidím to „padání semene na cestu“.¹

Je to někdy tak do očí bijící. Ale je ještě důležitější věc – záleží vůbec na Jeruzalémě v našich srdcích? Když vidíme stále méně duchovní moci a zanícení, uvědomujeme si, že je to znakem chátrání? Jsme doopravdy slepí k vlašnosti a duchovní směsici, které se vkrádají do našich životů? Je to opravdu žalostné, ale když přichází duchovní slepota, jen málo lidí si toho všimne. Je to věc, kterou si skoro nikdo neuvědomí. Kdybych vás, jako kazatel, znal osobně a díval se na váš život, jednoho dne bych k vám přišel a řekl: „Mám tě rád, ale musím ti říct pravdu. Měníš se. Něco se vkradlo do tvého srdce. Nevím, jestli je to televize. Nevím, co to je, ale vidím změnu. Už nevidím tu zlomenost. Nevidím soucit pro tvoji rodinu, starost o tvé blízké. Měníš se. Krůček po krůčku se něco děje.“ Srazí vás na kolena, když jsou vám předloženy ruiny, o kterých ani nevíte?

Děkuji Bohu za chvály, které jsme dnes večer měli. Děkuji za pomazání, které přišlo skrze posvěcená srdce, žijící ve vztahu s Pánem. Ale pravdou je, že mezi námi žije mnoho lidí, kteří se mění. A ani o tom neví. Prohráli jste svoji bitvu! Když budete číst knihu Jozue, skoro celá kniha je knihou porážky. Příčinou je to, že Izraelci ztratili odvahu a přestali bojovat. A to je přesně záměrem ďábla. Chce, aby ve vás už nadále nebyl bojovný duch. Chce ho úplně zničit. Abyste už dále nesetřávali na modlitbách. Abyste už nenaříkali před Pánem. Budete sedět a koukat na televizi, zatímco vaše rodina míří do pekla. Na něco se vás zeptám: Dotklo se vás vůbec to, co jsem teď říkal? Nebo jste dovolili, aby to vlétlo jedním uchem dovnitř a druhým hned zas ven? Když vám kazatel řekne: „Bratře, ani tě dobře neznám, ale vím, že Boží duch mi říká, že se měníš. Krůček po krůčku ztrácíš lásku. Ztrácíš lásku Kristovu. Krůček po krůčku se tyto věci vytrácejí.“ Proč si myslíte, že kazatelé tolik kážou proti televizi? Myslíte si, že v tom mají potěšení? Myslíte si, že kdybyste přišli a řekli byste: „Bratře, slyšel jsem tvoje kázání, a vyhodil jsem televizi,“ myslíte si, že to mě nebo nějakého jiného kazatele potěší? Mluvíme o tom, protože nám záleží na vašich duších!

---

¹ Lukáš 8:11-12 – „Jestliž pak podobenství toto: Símě jest slovo Boží. A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevěřice, spaseni nebyli.“

Nevím přesně, odkud pocházejí, ale existují věci, které se vplíží, a najednou... spadnou hradby! Ruiny začnou být samozřejmostí! Záleží vám vůbec na tom, že v této poslední době vaši milovaní duchovně umírají? Záleží vám na tom vůbec? Že můžou zemřít a jít do pekla, i když jste to vy, kdo pro ně máte lásku Kristovu? Kde je agonie? Kde jsou slzy? Kde je smutek? Půst? Kdo z vás se postí? Kdo z vás se modlí, zlomen před Pánem? Mluvím teď o Těle Kristově jako celku. Stává se vám, že se v noci budíte a modlíte se? Nehemiáš totiž říká: „Dnem i nocí se modlím...“

Existuje mezi vámi vyznávání hříchů? Anebo vyznávání hříchu vašich dětí před Pánem? A hříchů vašeho partnera? Protože Nehemiáš to dělal. Vyznává svoje hříchy, ale i hříchy celého lidu. Říká: „Zhřešili jsme. Já sám jsem zhřešil.“ Víte, když Nehemiáš slyšel o ruinách a zkáze, ani jednou se nezeptal: „Proč? Proč svatý a spravedlivý Bůh dovolí, aby Jeho svaté město takto upadlo? Proč je z našeho národa tolik lidí roztroušeno a tolik z nás bylo zavražděno?“ Neptal se na věci, na které se my v Americe běžně ptáme: „Proč Bůh dovolil, aby spadla dvojčata a více než 2000 lidí při této katastrofě zemřelo?“ I dnes jsem si o tom povídal s bratrem Cartelem. Když někdy slyším kazatele v rádiu anebo slyším o tom, co říkali v televizi, v mém srdci povstává svatý hněv. Říkají: „Ó, Bůh s tímto útokem neměl nic společného.“ Bůh s tím neměl nic společného? Podívejte se do Daniela do 9. kapitoly! Chci vám ještě jednou říct, že to byl Bůh, který chtěl, aby Amerika byla probuzena. Bůh nezastavil nepřítele, protože měl větší záměr. Láska k Americe totiž byla na pokraji pádu do věčného pekla. Budu mluvit trochu tišeji, abyste si nemysleli, že jsem nahněvaný.

Daniel, kapitola 9, verš 5: *„Zhřešiliť jsme a převráceně jsme činili,...“* Mohli byste totéž říct o Americe? *„...a protivili jsme se, a odvrátili od přikázání tvých a soudů tvých.“* Jinými slovy, spravedliví muži varovali vládu USA. Verše 7 a 8: *„Toběť, ó Pane, přísluší spravedlnost, nám pak zahanbení tváři, jakž se to děje nyní mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským, a všechněm Izraelským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro přestoupení jejich, jímž přestupovali proti tobě. Námť, ó Hospodine, sluší zahanbení tváři, králům našim, knížatům našim a otcům našim, neboť jsme zhřešili proti tobě,...“* Proč? *„Neboť jsme zhřešili proti tobě.“*

V dalších verších čteme: *„Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili jemu, a neposlouchali jsme hlasu*

Hospodina Boha našeho, abychom chodili v naučeních jeho, kteréž předkládal před oči naše skrze služebníky své proroky. Nýbrž všickni Izraelští přestoupili zákon tvůj a odvrátili se, aby neposlouchali hlasu tvého; protož vylito jest na nás to prokletí a klatba, kteráž jest zapsána v zákoně Mojžíše služebníka Božího, nebo jsme zhřešili proti němu. Pročež splnil slovo své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcům našim, kteříž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké, jehož se nestalo pode vším nebem, jakéž se stalo v Jeruzalémě. Protož neobmeškal Hospodin s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý jest Hospodin Bůh náš ve všech skutcích svých, kteréž činí, jehož hlasu poslušni jsme nebyli.“ (Dan 9:9-12,14)

Vrátím se teď zpátky ke svému kázání. Mezi agonií a znepokojením je veliký rozdíl. Bůh ke mně o tom mluvil. Znepokojení je něco, co vás zajímá. Projekt, nějaká věc nebo znepokojení. Možná potřeba. Znepokojení je něco, co zaujme vaši pozornost a možná roznítí vaše emoce. Uslyšíte například něco takového, jako jsme slyšeli od sestry Hody minulou neděli o Jižní Africe. Že stovky tisíců lidí, dokonce i dětí, umírá na AIDS. Za jedno odpoledne, jako například dnes, umírají tisíce lidí v Kalkatě v Indii. Může vás to rozrušit, dotknout se vašich emocí a znepokojit vás to. Ale je velký rozdíl mezi znepokojením a agonií. Pro dobrou věc se můžete nadchnout, mít o ni zájem, udělat například nějaký projekt, mluvit o ní, sdílet ji na veřejnosti. Mohli byste udělat nějakou reklamu, podpořit ji, zorganizovat, vložit do toho hodně úsilí. Řeknu vám ale něco, co jsem se naučil za 50 let kázání. Když se něco nezrodí z agonie a z Ducha svatého, nemá to žádný význam a nakonec to neobstojí. Mluvím o agonii, která vás zachvátila, když jste uviděli a uslyšeli o „ruinách Jeruzaléma“, kdy vás tato agonie položila na kolena. Když jste byli pokřtěni vodami agonie a opravdu jste začali hledat Hospodina.

Bratří, tato církev se zrodila z agonie. Šest měsíců agonie. Agonie a slzy. Z malého městečka v Pensylvánii začal kazatel malé církve volat k Bohu: „Bože, jsem suchý a prázdný a vím, že člověk může mít víc. A když to, co prožívám dnes, je plnost Ducha svatého, tak ji opravdu nechci.“ V takovém zoufalství jsem týdny a týdny vzýval Boží jméno. Vyznával jsem Hospodinu svůj nedostatek života a svoji „suchost“. Pak jsem přišel do New Yorku, chodil jsem po ulicích města, až jsem nakonec skončil na 42. ulici. Viděl jsem, jak tam dealeri prodávají heroin. Jeden dealer mi řekl: „Já mám dobré zboží, to tě, člověče, dokáže zabít.“ Když jsem to slyšel, sedl jsem si na hydrant, který byl vedle jedné z okolních budov, a plakal jsem. Nezáleželo mi na lidech, kteří chodili kolem. Byl

jsem v agonii. Byl jsem v agonii na Broadwayi. Plakal a nařikal a vzlykal jsem. Nehledal jsem službu. Nechtěl jsem budovat církev. Cítil jsem Boží bolest za ztracené město.

Tu samou agonii jsem měl před lety, když Bůh začal Teen Challenge. A neměl jsem za těch 50 let nic, co by bylo pro Pána k užitku, když se to nezrodilo z agonie. (*Wilkerson pláče*) Ne, nikdy, všechno ostatní byla tělesnost. Tělesnost. Lidi, cestoval jsem po světě a slyšel volání pastorů. Mrtvé a prázdné volání. Někteří z nich zacházeli se svými manželkami, jako kdyby to byla zvířata. A teď tu stojím a uvědomuji si, že jsem se měsíce nemodlil. Nemodlil jsem se šest měsíců. A vím, že kázání potřebnou změnu neučiní. Víím, že ani zjevení to neučiní, ani smlouva to neučiní. (*Wilkerson stále pláče*) Teď už vím, můj Bože, jak dobře vím... že pokud něco nevychází z agonie, pokud člověk není v agonii za nějakou věc, tak jenom odkáže kázání, můj Bože, jen odkáže kázání... A proto jsem si řekl, že už je moc pozdě, že na náboženské aktivity už nemám čas. Všechny naše projekty, celá služebnost, všechno, co děláme. Kde jsou učitelé nedělní školy, kteří pláčou nad dětmi, které znají, a které neslyší slovo a jdou do pekla?

Všude, kam jedu, vidím lidi, kteří mají projekty. Mají sny. Ale jsou to jenom nápady. Chodí za mnou, ale nemají svá srdce zlomená. Nepřišli po hodinách půstů, modliteb, smutku. Nepřišli se zlomeným srdcem. Přišli jen s nápady, ze kterých se mi dělá špatně. Víte, pravý modlitební život pochází z agonie. Agonie je místo, kde se odehrávají celoživotní rozhodnutí. Pokud se rozhodnete, že se budete modlit, Bůh začne s vámi sdílet svoje srdce. Otevře vám svoje srdce a vy v něm uvidíte bolest. A Bůh přitom ví, že je jen tak málo lidí, kteří mají zájem naslouchat. Bude vám ukazovat stav církve. Ukáže vám stav, v jakém je vaše vlastní srdce. A zeptá se vás, jak velmi vám na tom záleží. Jak moc? A vy – ten služebník v agonii, budete muset učinit rozhodnutí.

Vy všichni, kteří mě teď posloucháte, budete muset učinit rozhodnutí. Já ho také musím učinit. Buď vyjdete z vod, ve kterých vás Bůh pokřtil v agonii, a budete si říkat: Tohle já nezvládnou. Sotva to zvládám tak, jak to je. Nechci to a mám toho dost. Chci být jen obyčejný křesťan, Bože. Nechci se tahat s takovým břemenem. Nechci brečet nad svojí rodinou. Budu Ti radši jen věřit. Budete se muset rozhodnout. Bůh nám však nabízí: „Když vezmeš moje břemeno, budeš nástrojem k obnovení. Pokud čekáš na někoho jiného, kdo přivede tvou rodinu k Pánu a udělá tu práci za tebe, mýlíš se. Zapálil jsem tvoje srdce. A dal jsem ti svoje srdce.

Vylil jsem na tebe svou agonii a dopouštím, abys ji pociťoval a prožil tak, aby tě přivedla až na kolena. Budu k tobě mluvit a nasměruji tě.“ I Nehemiáš vyšel z vod agonie s jasným slovem, které nikdo nemohl odmítnout. V Nehemiáši v osmé kapitole čteme o tom, že Nehemiáš přivedl město i celý národ na kolena. Buď se vrátíte ke své pasivitě a řeknete si, že budete jen obyčejný křesťan – ale nic takového jako „obyčejný křesťan“ neexistuje – anebo vaše srdce začne volat: „Bože, rouháme se Tvému jménu. Posmíváme se Duchu svatému.“ Nepřítel je venku a snaží se zničit svědectví o Boží věrnosti, a s tím je potřeba něco udělat. Nemůžete odejít a nerozpoznat Boží výzvu!

Vraťme se k těmto slovům: „*Kterážto slova když jsem uslyšel...*“ Kdyby věřil teorii, která říká, že „potřeba je tvým povoláním“, víte, co by udělal? Řekl by: „Pánové, prosím dejte mi den nebo dva, abych si sbalil kufry. Toto je typ výzvy, kterou miluji. Dejme se do toho, a bude to raz dva!“ Žádná agonie, žádný půst, modlitby, žádná zlomenost. Jenom: „Dejme se do toho!“ Takto by se ale nic nestalo. Zdi by nikdy nebyly spraveny. Dokud člověk není v agonii, všechno, o co se snaží, bude chát-rat a nakonec bude zničeno. Nebude to fungovat.

Jedna sestra mi minulý týden napsala: „Bratře Davide, jsem tak hladová po Pánu. Jsem už tak unavená z meetingů, které nás učí, „jak na náš křesťanský život“. Je to jenom smetí, které se tváří důstojně. Slyšela jsem o konferenci pro ženy, která měla být výborným duchovním zážitkem. Nakonec jsem se tam rozhodla jít s několika sestrami. Bylo tam asi 15 000 žen. Když první večer konferenci otevřeli komediálními scénkami, byla jsem šokovaná. Takto to šlo od desíti k pěti. V celém programu se nikdo ani jednou nepomodlil. Modlitbu dokonce ani nezmínili. Byla to fraška. A já jsem se cítila prázdná jako ještě nikdy.“

Prorok Amos volal na takové lidi: „*Běda pokoj majícím na Sionu... přizpěvující k loutně... aniž jsou čitelní bolesti pro potření Jozefovo.*“ (Amos 6:1-6 – výběr veršů) A v originálu, v hebrejštině, se píše, že „*nejsou v agonii nad potřením Jozefovým*“. Nejsou v agonii nad stavem církve. Komédie – to ano. Radostný zpěv – to ano. Jídlo, shromažďování, příjemný čas? To samozřejmě ano. Pláč, agonie, modlitba a půst? Ne, ne a ne! To nedělají.

Bratří, řeknu vám něco, co se děje těm, kteří jsou vnořeni do vod agonie. Je to úžasná věc. Je to okamžité, rychlé rozeznávání Božího hlasu. Okamžité. Pokud jste v minulosti nestrávili čas na modlitbách, pokud jste

nestrávili čas sdílením Božího srdce, můžete to získat. Získáte to tak, že o to budete prosit. Bůh říká: „Já vám dám. Pokud mě budete prosit, tak obdržíte.“ „Bože, chci být na místě, kde budu znát Tvoje srdce.“ A když začnete hledat Jeho tvář a dovolíte Mu, aby vás zlomil a pronikl vámi, budete mít obecenství s Pánem. Víte, Bůh nás nepovolal, abychom žili v agonii. Agonie je ale lůno, ze kterého Bůh chce něco začít vykonávat. Chce přinést obnovu z prostředku ruin. Do vod agonie je vás schopen dovést z kteréhokoliv místa. A stejně jako u křtu vodou z vody vyjdete. Ale vyjdete s okamžitým rozeznáním Božího hlasu.

Nehemiáš se postil, modlil a rmoutil se, a to poznamenalo jeho vzhled natolik, že si toho všiml sám král. Jednoho dne přinášel králi víno a král se ho zeptal: „*Proč obličej tvůj smutný jest, poněvadž nestůněš?*“ Nehemiáš v tu chvíli neměl čas na to, aby si svou odpověď ověřil u Pána. Nemohl poprosit o tři dny na rozmyšlenou, musel mít odpověď hned. „*Proč obličej tvůj smutný jest?*“ Nehemiáš řekl: „*Pročež ulekl jsem se velmi velice.*“ A dále píše: „*Mezi tím modlil jsem se Bohu nebeskému. Potom řekl jsem králi:...*“ Byla to blesková modlitba a blesková odpověď. Poznání Božího hlasu. Přijdou časy, kdy nebudete vědět, co máte dělat. Nebude však čas běžet do pokojíčku a modlit se, budete potřebovat slyšet Jeho hlas v okamžiku. „*Toť jest ta cesta, chod'te po ní.*“ (Iz 30:21) Okamžitě. Toto je ten úžasný výsledek křtu v agonii.

Služebník, který dovolí Hospodinu, aby s ním sdílel svou bolest, je jediný, který má právo a autoritu na Bohu požadovat zaslíbení, která jsou v Jeho smlouvě. V minulosti jsme kázali o smlouvě. Ale zaslíbení, která jsou součástí smlouvy, neplatí nezbytně pro každého. Zaslíbení zdědí ti, kteří znají Boží srdce a dovolí Bohu, aby přinesl uzdravení. Ti, kteří Bohu dovolí, aby prostoupil hluboko do jejich srdcí. Lidé, kteří říkají: „Bože, nezvládnou to sám, ale nedovolím, aby moje děti šly do pekla. Nedovolím, aby moje manželka nebo můj manžel šel do pekla. Bože, nebudu žít v této smrti, nebudu žít v této vlačnosti, nebudu takto studený. Bože, změň mě!“ A když jste zoufalí před Pánem a rozhodnete se Ho hledat, potom můžete od Boha požadovat, aby plnil zaslíbení svého zákona. Podívejte se do první kapitoly Nehemiáše, verš 8: „*Budiž pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal Mojžíšovi služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy.*“ Nehemiáš se drží zaslíbení, které Hospodin dal Izraeli, a připomíná Mu ho. „*Ale když se obrátíte ke mně, a budete ostříhati přikázání mých, a plniti je, by pak někteří z vás až na kraj světa zahrnutí byli, i odtud shromáždím je, a přivedu je zase na místo, kteréž*

jsem vyvolil, aby tam přebývalo jméno mé.“ Nehemiáš se odkazuje na smlouvu, kterou Bůh uzavřel s Mojžíšem. Říká: „Toto jsi slíbil, Hospodine.“

Bratří, když dovolíte Bohu, aby vás dovedl do agonie, tak máte absolutní právo odkazovat se na všechna Boží zaslíbení. Nemluvím ale o vzplanutí emocí. Mluvím o místě, na kterém opravdu řeknete: „Bože, rozhoduj se.“ V této době máme v církvi plno lidí, kteří jsou experty na diagnostiku církve. Skoro každý člověk vám může říct, co je v církvi špatně. Přichází se statistikami a anketami. Umí vám říct, kolik nevěřících je v Číně. Dělají ankety a grafy, ale přitom jim úplně uniká podstata křesťanství... Ve všech knížkách, které radí, „jak na náš křesťanský život“, si nepřečtete ani jediné slovo o agonii, slzách a zlomenosti před Pánem.

Chci se vás, bratří, zeptat: Proč Bůh vybral z celého Izraele, zprostřed všech jiných bohabojných mužů právě Nehemiáše? Proč Bůh sdílel svou agonii právě s Nehemiášem? Protože Nehemiáš byl člověk, který se usilovně modlil. Nehemiáš se totiž modlil i předtím. Věřím, že Bůh vybírá lidi a má pro ně záměr. Bůh si může člověka vybrat, ale také může jeho povolání ukončit v mžiku oka. Nehemiáš mohl klidně říct: „Podívejte se, bratři, mám tady v paláci více vlivu. Můžu mluvit s králem. Proto budu muset zůstat tady. Ale nebojte se, jsem si jist, že Bůh si najde někoho jiného.“ Ne. Nehemiáš řekl: „Bože, toto je moje jho, otevři mi, prosím, své srdce.“

Jsem si jistý, že bude potřeba víc než jenom kázání. Bude potřeba víc než nové zjevení. K obnovení nedojde a probuzení nenastane, pokud nebudeme připraveni nechat se Bohem znovu zlomit. Nevím přesně, jaký je Boží záměr. Nevím, jestli je to kvůli něčemu, co přichází. Jeden z bratrů před nějakou dobou mluvil o tom, že věří, že jsou před námi velmi těžké časy. A zvěsti o těchto časech nepřichází jenom z kazatelny, ale i od politiků a z celého světa. A musím vám říct, že Bůh mě osobně volá ke křtu agonii. Nevím úplně, o čem přesně to je. Měl bych se v červnu zúčastnit konferencí ve Skotsku, Walesu, Irsku a celém světě. Chodím takto na mise jenom několikrát do roka, ale řekl jsem Bohu: „Bože, já už znovu nechci. Nebudu už na dalším shromáždění, pokud nepoznám Tvoji agonii za pastory.“ Nemůžu jít na konference jenom proto, že existuje potřeba. Nemůžu jít jenom proto, že jsem přijímán a lidé mě „chtějí“.

Někdy když kážu takovéto slovo, všechno najednou úplně zmlkne, a já začnu mít pocit, že lidi opravdu moc nepotěším. Bratří, času je ale již málo a tato doba je velmi důležitá. Neříkejte mi proto, prosím, že jste znepokojeni, že chcete, aby vaši blízcí byli spaseni, když potom trávíte hodiny před televizí nebo u internetu.

Ani přesně nevím, jak dnes večer skončit. Pane, prosím, pomoz mi. Mám pocit, že dnešní slovo možná není pro celé shromáždění, ale k některým mluví velmi hluboce. Mluví k vašemu srdci stejně jako k mému. Možná, že vy nepotřebujete modlitby v této oblasti, proto vás prosím a žádám, abyste se modlili alespoň za mě. Já totiž modlitby potřebuji.

Dovolte mi, abych se pomodlil: Pane, kázal jsem, co jsi mi kladl na srdce, a teď nevím, jak to ukončit. Prosím, ukonči to Ty. Udělej, co potřebuješ udělat. Prosím, mluv k nám. Pane, je-li zde někdo, ke komu opravdu mluvíš, pomoz mu vyznat: Pane, nejsem to, co jsem býval, nejsem tam, kde bych měl být. Bože, nemám Tvoje srdce ani necítím Tvoje břímě. Hospodine, chtěl jsem, aby to bylo lehké. Jen být bez starostí. Uvědomuji si však, že pravá radost přichází uprostřed agonie, opravdová radost přichází skrze agonii. Skutečná radost totiž přichází, když vidíme ovoce toho, že jsme se natáhli k Tvému srdci. A potom nám ukazuješ směr a my vidíme věčné ovoce. Vidíme celé město, jak činí pokání. Nehemiáš se potom postaví a řekne: „Teď je čas radosti, nechť je radost Pánova vaší silou.“ Radost, která přišla, když viděli vítězství, které začalo agonii. Bože můj! Nechci tuto církev kárat. Nechci nikoho přivádět ke smutku. Ale, Bože, prosím Tě, abys to udělal alespoň pro mě. Bože, chci mít srdce, které bude znovu zlomené. Pane, chci být vnořen do Tvého srdce a chci cítit bolesti a potřeby tohoto lidu. Abych, kdykoliv budu stát u této kazatelny, abych kázal Tvoji mysl a Tvoje srdce.

Nehemiáš, 8. kapitola: *„Otevřel tedy Ezdráš knihu před očima všeho lidu, (nebo výše stál než všecken lid). Kterouž jakž otevřel, povstal všecken lid. I dobrořečil Ezdráš Hospodinu Bohu velikému, a všecken lid odpovídal: Amen, amen, pozdvihující rukou svých, a skloňující hlavy, poklonu učinili Hospodinu tváří k zemi.“*

Bratří, v těchto verších vidíte důsledek křtu agonii. Bůh v těchto verších jedná se všemi izraelskými rodinami. Ezdráš a Nehemiáš shromáždili lid a Hospodin jedná s princí a vůdci Izraele.

„Nebo čtli v té knize v zákoně Božím srozumitelně, a vykládající smysl, vysvětlovali to, což čtli. Potom řekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš kněz, učitel, a Levítové, kteříž lid vyučovali, všemu lidu: Den tento posvěcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvěltež, ani plačte. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova zákona.) Ale jděte, řekl jim, a jezte tučné věci, a píte sladké, sdílejíce se s těmi, kteříž nemají nic připraveno. Den zajisté tento svatý jest Pánu našemu, protože nermuťtež se, nýbrž radost Hospodinova budiž síla vaše.“

Vidíte, toto je důsledek toho, když někomu záleží na Božím srdci. Největší radost je, když vidíte, jak Bůh splní svoje slovo a svoje zaslíbení ve vašich životech. Neexistuje vůbec nic tělesného, co by vám mohlo přinést radost. Vůbec nezáleží, kolik peněz máte nebo v jakém domě bydlíte. Nic, vůbec nic fyzického vám nemůže přinést radost. Počítají se jenom věci, které byly vykonány v Duchu svatém. Byly vykonány v okamžiku, kdy vám záleží na Božím srdci. Potom začnete znát Jeho hlas. Okamžitě budete vědět, když Bůh říká: *„Toť jest ta cesta, chodte po ní.“* A následně úžasná radost, kdy vidíte, jak Bůh odpovídá na vaši modlitbu.

Bratří, vybudujte zdi kolem své rodiny. Vybudujte zdi kolem svého vlastního srdce. Učiní vás to silnými a neprůstřelnými vůči nepříteli. Bože, to je to, po čem toužíme. Můžete, prosím, pozvednout ruce? Řeknete Mu, prosím, co je v této chvíli ve vašem srdci. Řekněte Mu to v této chvíli nahlas, protože máte důvod. Řekněte Mu: *„Otče, pro tohle jsem tady.“* Chci vás slyšet, bratří... Jenom to Pánu řekněte...